ion drăguşanul

SCHIMBĂ TOT!

carte de poezie, dedicată trupei rock

VILLA GORILLA

Cluj-Napoca, 2024

deci naşte-te din nou şi schimbă tot!

când te vei naşte şi a doua oară,
tu schimbă tot ce trebuie schimbat
ca să-ţi înalţi cu sufletul chitară
doar ce trăieşti din vremi cu-adevărat
şi aripi noi să tot slobozi din pleoape
ca să le dai ofrandă împrejur
şi să-nţelegi că sufletul te-ncape,
că universu-i noul lui contur,

deci schimbă tot şi află-te pe tine
în cântecele care ţi-s ursite
ca să tot semeni bucurii depline
în suflete la fel de înnoite
şi înfrăţit prin cântece să-ţi fie
şi viitorul altora nepot
cu-acelaşi sânge întru poezie,
deci naşte-te din nou şi schimbă tot!

cruzimea ei amarnic l-a durut

iubesc numai cuvintele ce cântă
şi care vin cu caii în galop
în noaptea înstelată ce descântă
doar stelele lipsite de noroc,
abia prin ele spaţiul mă încape,
iar universu-i felul meu de-a fi
şi caii trec şi se tot duc prin ape
spre căile lactee – într-o zi

pe când amurgul taine va prelinge
o să-i aştept şi vor veni din nou
cu tropotul acela ce mă ninge
desprins din pleoapa grea a unui zeu,
un zeu primar, care nu poartă nume,
un nenăscut ce-şi este început,
înstrăinat definitiv de lume:
cruzimea ei amarnic l-a durut

aseară m-am văzut cu sfântul cer

aseară m-am văzut cu sfântul cer
Ahura Mazda şi am stat la sfat
învăluiţi în sacrul lui mister
ca să mă simt şi eu descătuşat:
Ştiu că nu eşti Spitama Zarathustra.
însă te tragi din Marele Păstor
îndreptăţit ca să cunoşti şi frustra
întoarcere deplină-n viitor,

căci tot ce-i viu rămâne viu, nu moare
ci doar se mută într-un plan secund,
apoi în altul, înspre depărtare,
şi de acolo hăt, înspre afund,
vei retrăi doar ceea ce-ai trăit
în planuri noi, de ele conştiente,
încearcă deci să fii tot fericit
ca viaţa retrăită să te ierte!

Apoi vin neguri grele şi astupă,
dar nu contează, căci am prins să sper
în retrăirea vieţilor de după;
aseară m-am văzut cu sfântul cer…

unde lucesc fantastic mere roşii

poţi coborî, poţi merge mai departe,
divinităţii sigur nu îi pasă,
zădărnicia nu-i decât o carte
care îţi zace undeva, prin casă,
şi care n-are din destinul tău
nimic, doar urma cupelor cu vin
şi stropii irosiţi în câte-un hău
ce-ţi va rămâne neştiut, străin,

căci nu mai ai nici vreme de lectură
şi nici dorinţa veche de-a-nţelege,
ci doar, ca o întoarcere-n natură,
doar resemnarea care te alege,
deşi încă-ţi mai poţi imagina
cum se adună pentru sfat strămoşii
pe undeva prin ceruri, undeva
unde lucesc fantastic mere roşii

pe cei ursiţi spre a trăi intens

în ipostaza asta stau şi-ascult
cum sfârâie ţigara-n scrumieră,
cum fumul dăltuieşte-n atmosferă
numai trăiri trăie mai demult
şi nu mai sunt real, şi nu îmi pasă,
am de a fi cine am fost şi-oi fi,
iar fumul într-o Ursă se îndeasă
şi mă ciopleşte cu migală şi

alege steaua care o să cadă
în fiecare an de ziua mea
când lunec printre fulgii de zăpadă
şi-n suflet îmi tot cade câte-o stea
lăsând tăria tot mai pustiită
şi veşnicia veşnic fără sens,
deşi încă-i mai duce în ispită
pe cei ursiţi spre a trăi intens

numai aleanul calm al depărtării

de multă vreme n-am mai stat cu mine
ca să aprind în vatra casei verbe,
ca să aud din drum un oarecine
în care cântul fără veste fierbe
şi fără voie să mă simt cobzar
sau struna care freamătă încet
împrăştiind în univers amar
destinul solitarului poet

în care am tânjit să mă întrup
drept jertfă a cuvintelor deplină
şi-apoi în nişte pagini să mă rup
în aşchii ostenite de lumină
şi să rămân acolo încrustat
pe pojghiţa subţire a uitării
chiar dacă simt că sunt cu-adevărat
numai aleanul calm al depărtării

şi înspre unde-ţi este dat s-ajungi

ce-i rău cu relele se duce,
bulboane încă gem de-atâta rău,
iar sufletul, mereu la o răscruce,
presoară frunze pe conturul tău
şi vine toamna-n suflet într-o doară,
iar ploile ades scrâşnesc din zimţi
căci îţi rămâne trupul pe adară,
tu, suflete, aproape că nu-l simţi,

deşi ţi-a fost făgaş spre toate cele,
deşi te-a dus împovărat mereu,
iar pleoapele-i ţi-au fost nişte perdele
sub care te-ai ascuns de Dumnezeu
să-ţi faci de suflet şi să pui poveşti
în lumânarea cu zvâcniri prelungi
ca să-nţelegi odată cine eşti
şi înspre unde-ţi este dat s-ajungi

pe suflet vraja veşnicei iubiri

în toamnă luminează trandafirii
şi stelele-i privesc înfiorate
ademenite doar de legea firii
ce-a dăltuit astfel de nestemate,
când vine frigul se preling petale
plutind pe vânt precum nişte corăbii,
iar uneori şi îngerii pe cale
mai fac popas şi, sprijiniţi în săbii,

privesc uimiţi şi cred că şi regretă
că oamenii nu sunt tot trandafiri
pe care să nu-i joace la ruletă
vârtejul viscolitei amintiri,
dar lor, desigur, încă nu le pasă
trăind menirea noii înfloriri
precum poemul care îmi apasă
pe suflet vraja veşnicei iubiri

acelor ce există fiindcă speră

de nu-nţelegi, aceasta ţi-i ursita,
ia piatra şi arunc-o drept în mine
şi-ai să te simţi învăluit în bine,
iar viaţa ta, de-a pururi fericita,
te va încolona-n acele oşti
ce-ntotdeauna trec biruitoare
fiindcă există câte-un loc sub soare
şi pentru fericirea unor proşti;

dacă pricepi, ignoră-ţi suferinţa
din care vin şi gânduri, şi-nţelegeri,
căci eşti născut, la vreme de alegeri,
cum să refuzi facilă biruinţa
şi gloria aceea efemeră
de care-ades s-a dezbrăcat clipita
şi ai să guşti cu poftă din ispita
acelor ce există fiindcă speră

cum viitoru-nvinge veşnicii

cu ce trecut m-ai chinuit, părinte,
încă-mi mai simt toţi ghimpii-nfipţi în glezne,
încă mai ar cu litere prin bezne
şi mă crucific singur pe cuvinte:
când am fugit, cu barda prinsă-nu brâu
şi pregătit şi cerul să-l despic,
ca pe o floare am luat un spic
să fiu întotdeauna bob de grâu,

şi-am rătăcit, părinte, îndelung
printre obloane cu migală trase,
dar mă mândream cu rănile rămase
şi nu-mi păsa unde va fi s-ajung,
dar azi îţi scriu, părinte, ca să ştii
că am un cuib mai trainic decât multe,
că sufletul adesea mi-l pun s-asculte
cum viitoru-nvinge veşnicii

amarul zaţ al bietului destin

acest covor de frunze e al meu
căci fu croit de zile pentru mine
pe când vor fi copaci să mi se-nchine
să pot urca în barca unui zeu
ca să mă treacă cerul mai departe
spre ţărmul de speranţe-nchipuit,
să-mi fac atunci o rană de cuţit
ca să-mi preling doar sufletu-ntr-o carte:

nimic nu-i viu din tot ce las aici,
nici iarba care-mi freamătă-n călcâie,
nici caii care-mi scapără în frâie,
nici umbra mea prelinsă în nici, nici
paharul gol, în care a fost vin
din am sorbit şi râul şi pădurea:
ia-mi, Doamne ce-a rămas şi zvârle-aiurea
amarul zaţ al bietului destin

lăsând din miezul lui singurătate

pădurile cu streşinile negre
ca un adânc întunecat de ape
respiră depărtările în taină
şi zeii fug în largi pustietăţi
să poarte crucea cerului vechimii
doar furişând-o încă pe sub pleoape
ades însângerată de aleanul
tânjitelor mereu eternităţi,

iar tu te-ntorci din drum căci eşti pădure,
în locul tău cu ferigi şi bureţi
te-aşteaptă râul povestind de vremuri
întotdeauna mult prea-ndepărtate
şi pe deasupra clopotele sună
precum un stol sălbatec de ereţi,
iar buciumul în patru se despică
lăsând din miezul lui singurătate

deja finalul ultimului vers

ce-ar fi de spus când nu-ţi doreşti răspunsuri
şi doar priveşti în cele patru zări
spre-atât de tăinuite nepătrunsuri
care-ţi rămân în veci îndepărtări,
iar trupul tău n-a-mprumutat vreo rană
şi verbele din deget se preling
ca lacrimile-aprinse pe icoană
drept început de taină şi se-ating,

şi ce-ar mai fi din toate de trăit
când ţi-s ştiute cele omeneşti
şi cu amurgul zilei înfrăţit
de zorii ei fierbinţi îţi aminteşti
când eşti o zi, clipita ei desprinsă
ce încă desenează-n univers
cu degetul ce încropeşte-n tină
deja finalul ultimului vers

cu aripi care urcă-n zbor

ca merelor păstrate-n pleavă
ca să le fie cald şi bine
mi-i viaţa parcă mai suavă
înfăşurându-mă în mine
de parcă-aş căuta căldura
care o vreme mi-a lipsit
şi m-aş întoarce în natura
înveşmântată-n asfinţit

din care eu – un măr rotund
care sub coajă îşi alintă
seminţele cu sens profund
şi arborii care-l încântă
cu rădăcini fără prihană
adânc înfipte-n viitor –
deci eu am sufletul icoană
cu aripi care urcă-n zbor

şi-mi amintesc că sunt doar cel ce sunt

în vaier de culori dezlănţuite
păşeşte-n taină toamna pe cărări,
iar vânătorii s-au ascuns în zări
să-mplânte-n zodiac nişte cuţite
şi se aud ciudate respiraţii
de ciute risipite-n lung şirag,
se pregătesc copacii de migraţii
lăsând scrisori de despărţire-n prag,

iar bolta-ntreagă e o nostalbie
şi un ospăţ la care mai petrec
cu idealuri din copilărie
doar nişte vârste care trec, şi trec,
şi-n largul lor se despletesc poeme,
căci fiecare suflet e un cânt,
prin preajma noastră vremuieşte vreme,
şi-mi amintesc că sunt doar cel ce sunt

dar visele pe drumuri le-am pierdut

eu fluieram pe-atunci în miez de noapte,
urcând pe deal, în semn că nu îmi pasă
şi cerul era plin de fructe coapte
şi-mi şiroise vinul peste casă:
eram atât de liber, o clipită
s-a fost oprit pe cer, să mă admire,
dar sufletu-mi era de dinamită
şi l-am lăsat prin ceruri să se-nşire

şi-am râs de-mi înfrunziră căpriorii
şi-am aruncat cu vise-n atmosferă
şi-n depărtare se iviră zorii,
şi-nfăşurându-mi lumea efemeră,
l-au pus pe Creator să ne asculte,
să-l desluşim din chipul nevăzut,
eram pe-atunci copil, visam la multe,
dar visele pe drumuri le-am pierdut

păcatule, o ţin pentru-nchinat

ca fascinat de zile şi de nopţi
dintotdeauna nu refuz ispita
şi-mi sorb şi vinul cum îmi sorb iubita,
păcatule, e vremea să m-adopţi;
nu-ngenunchez în faţa nimănui
şi niciodată n-o să mă apropii
să cer iertare pentru toate popii,
păcatule, de-o ştii să nu o spui:

cu Creatorul însă câteodată
mă întâlnesc, să-i spun câte-o poveste
şi-mi place-atât de mult când îmi zâmbeşte,
păcatule, mi-i inima trădată
căci nu-s născut desigur din păcat,
ci din iubire fără de prihană,
iar dragostea în mine-i o icoană,
păcatule, şi-o ţin pentru-nchinat!

frunza ce-am fost, dintotdeauna una

s-a-ntors octombrie acasă
şi-n univers şi-a înmuiat penelul,
contururi noi pe suflet îmi apasă,
dar zarea zării îmi rămâne ţelul,
cu tălpi de frunze înspre el păşesc
şi doar din frunze mi-am făcut cămaşă
căci firea mi-i belşug de omenesc
adăpostind speranţa uriaşă

în noi purificări ce vor veni
învăluind în alb reînvierea
prin noi ursiri în lumea noastră şi
cu împliniri desprinse din tăcerea
în care gânduri au tot scris poeme
şi-au luminat intens dintotdeauna,
iar depărtări n-au încetat să cheme
frunza ce-am fost, dintotdeauna una

dovadă că trăiesc, deci că exist

am învăţat că piatra e lumină
când cu lumini s-a aruncat în mine,
dar tace piatra – semn că se închină
neauzit, dar drept în orişicine,
apoi pe cer se clatină şi cade
în lumea asta fără de sfârşit
în care întunericul îmi roade
doar verbele pe care le-am trăit,

dar nici că-mi pasă, căci mă-ntorc la viaţă
şi sorb din pumni numai nectarul ei
şi dimineaţa care mă învaţă
pe ce anume să mai pun temei
şi capăt noi puteri şi mă desferic
din tot ce-i cenuşiu, amar sau trist,
căci mă desfac pe veci din întuneric,
dovadă că trăiesc, deci că exist

în largul ei se împlinesc destine

pe treptele puterii pământeşti
s-au aşezat şi-aşteaptă să înceapă
misterul repetatelor poveşti
pe care soarta le-a ascuns sub pleoapă
şi-n jur se-arată zei ademenind
în ostenita lor zădărnicie,
din păsări mari clipite se desprind
şi fără ştirea lor încep să fie

croind spre zare drumul de păşit
şi-abisurile care le-nconjoară,
şi totuşi, omul este fericit,
deşi atâtea neguri l-împresoară,
căci fericirea-i sensul lui de-a fi,
muşcăm din ea şi ni-i atât de bine
ca-n veşnicia cântecului şi
în largul ei se împlinesc destine

ca să mă-nveţe cum să îi susţin

drumeţii vin mereu de prea departe
şi se aşează-ncet lângă fântâni,
căci apa niciodată nu-i desparte
sorbind-o din căuşul unei mâini
şi sunt convinşi că sorb aceeaşi apă
de câte ori găsesc un nou popas
în care năzuinţele să-ncapă
şi să ajungă drumului rămas,

doar eu rămân cu-o singură fântână
ca să întâmpin şiruri de drumeţi
şi-aud în ceruri îngeri cum se-ngână
sub aripi largi de-ncrâncenaţi ereţi,
dar nu îndrept spre largul lor săgeată,
ci mă împac cu zborul lor senin
şi-arareori cuvântul mi se-arată
ca să mă-nveţe cum să îi susţin

sau ai plecat spre zări, cum pare-mi-se?

mi-i sufletul ca frunza în cădere
ce va pluti până târziu pe ape
cu pomul vieţii pe vecii aproape
neîncetând în harul lui să spere
şi să îşi afle rădăcini în cer,
iar crengile-n pământ să-şi afle rod,
căci frunzele-n firescul lor exod
parcă mă-nvaţă-n câte să mai sper,

deşi mi-s paşii osteniţi de drum
şi mult mai dens m-acoperă povara,
în zarea zării e cenuşă seara,
iar noaptea-i ca o jarişte de fum
prin care trec anevoioase vise
spre pelerinii pururea buimaci:
hei, cântec drag, de-o vreme chiar mă taci
sau ai plecat spre zări, cum pare-mi-se?

de viaţa vieţii n-am să mă dezic

de trupul lui se despărţise vinul
golind de sens metafora-nvierii,
chiar de-am sorbit din cupele tăcerii
arareori mi-am şi trăit destinul
şi m-am zărit drept pasăre-n cădere,
dar fără răni, căci le-am uitat pe cruce
când nu-mi păsa de calea care duce
spre lumea condamnată să tot spere,

căci numai eu trăiam fără speranţă
şi paginii mă-ncredinţam lucid
înspăimântat de uriaşul vid
ce-a fost ales de oameni ambianţă,
dar cum să cred în sacrul lor nimic,
când paradisul dimprejur mă-ncântă
şi-ademenit de cântecul ce-l cântă
de viaţa vieţii n-am să mă dezic?

stins de propriul tău exod

vine vreme, mă apasă,
dar aud prin călimări
cum şi iarna ce se lasă
ca o ură peste casă
năzuieşte depărtări
şi de-abia-mi trezesc condeiul
ca-ntr-un viscol de poveşti
să-mi schiţeze iar temeiul
să înfrunt în zori poleiul
şi să aflu unde eşti

căci e totul prea departe,
iar din câte duc sub pleoape
cineva le tot desparte,
iar în pagina de carte
numai mie mi-s aproape
şi mi-s frunză, şi mi-s ram
clătinându-se de rod,
Doamne, tânăr mai eram
când nimic nu preţuiam
stins de propriul tău exod!

nu şi copilul îndelung trăit

trec oameni buni prin preajma mea şi-mi pare
că-n fiecare văd câte-un copil
cu necuprinsa lui străluminare
răsfrântă-n drumul calm, dar inutil,
şi-aproape totul e zădărnicie,
nu şi copiii care-aţi fost cândva
şi v-au rămas drept viaţa veşnic vie
în sufletul tânjind spre altceva,

cel care-aţi fost neprihănit se-nchină
doar printr-un zâmbet simplu şi curat,
iar de purtaţi căţuiul de lumină
e clar că mai trăiţi cu-adevărat
şi vă iubesc pe toţi deopotrivă
într-o frăţie fără de sfârşit
în care numai lumea-i în derivă,
nu şi copilul îndelung trăit

şi nicăieri nu sunt acasă

ducând cu ei o altă lume
ce-arareori se-ntrupă-n cărţi,
pândarii năvălesc în hărţi,
iar cerul lor li se supune
şi-atunci şi rănile se-adună
sub visele care ucid,
iar viitoru-i insipid

şi luciferic se-mpreună
cu ce-i firesc, cu paradisul
căruia toţi i-am fost ursiţi,
dar îl privim nedumeriţi
cum ni se spulberă ca visul
sub bezna nopţii ce apasă
şi până-n depărtări dezbină
căci prea puţini mai iau lumină
şi nicăieri nu sunt acasă

rămân în pagini numai rânduri, rânduri

sunt gândurile noastre nişte pietre
din care s-au durat cetăţi divine
ce vor rămâne-n necuprins de vetre
drept temelii prin vremi pentru ruine
şi-ntr-un târziu va poposi cobzarul
prin preajma lor şi va ciopli pe strune
un cântec care să-nfioare jarul
statornicului Soare ce apune

de parcă-ar strânge-n taină gând cu gând
să le arunce-n noaptea-ntunecată,
neostenit le strânge până când
deasupra-i bezna deasă se arată
înăbuşind şi vechile cântări
ce-au răsunat ca să întrupe gânduri,
din tot ce-au fost cândva nişte cărări
rămân în pagini numai rânduri, rânduri

iar pietrele din el vor fi altare

într-un târziu sub turnuri neştiute
rănit se prăbuşeşte capricornul
de parcă-ar ninge cu clipite mute
pe care le sloboade încă hornul
ca să zidească ceruri de-mprumut
la care muritorii să se-nchine
convinşi că tot ce e necunoscut
e încercarea cauzei divine,

deci nu-ncercaţi să desluşiţi nimic,
ci scufundaţi în calmă resemnare
smeriţi-vă ca boabele din spic
visând doar la recolta viitoare
şi ignoraţi pândarii care-nşfacă
cât pot din capricornul care moare
căci turnul nostru munte-o să se facă
iar pietrele din el vor fi altare

cu păsări prăbuşite-n mare

ce zâmbet trist e-al tău şi-al tău,
şi-al tău, şi-al tău, şi-al tău şi-al lui
ca o corabie prin hău
tânjind spre ţărmul nimănui,
dar pânzele-s întinse-n vânt
şi stoluri mari de pescăruşi
vestesc în zare un pământ
spre care năvălesc intruşi

cu taine care înspăimântă,
cu lanţuri tot mai nevăzute
şi toate zâmbetele cântă
primejdiile neştiute
căci au nevoie de speranţă
şi de totală ascultare
în depărtata ambianţă
cu păsări prăbuşite-n mare

când se aprind în ceruri nişte rugi

ies prin oraş cu cărţile-mi nescrise
căci sunt captiv în paginile lor
şi pe sub paşi întotdeauna mi se
măsoară tainic timpul trecător,
iar când mă-ntorc îmi regăsesc poemul
ca mugurii care au dat în floare,
nescrise pagini îmi tot sunt totemul
descătuşării mele viitoare

şi simt cum verbu-i cupa mea cu vin
din care sorb cu sângele în clocot
de câte ori metaforei mă-nchin
şi-aud cum caii-n cosmicul lor tropot
îmi duc cenuşa clipelor pe zare
şi-o pierd pe drumul straşnicei lor fugi,
dar îşi găsesc în verbe întrupare
când se aprind în ceruri nişte rugi

şi frunza ce-i menită să mă-ndunge

cuvintele-s destinul meu în viaţă
şi-ncă le-aud cum clocotesc prin sânge
când pasărea în patru zări se frânge
şi mi se-arată-n calmă dimineaţă
să pot pricepe zilnic la răscruci
spre care sens al verbelor m-oi duce
când mulţi nu ştiu pe unde s-o apuce
în lumea asta densă în năluci,

de-aceea-i mâna doar condeiul care
atâtea picături le tot întrupă
în drumul meu cu cântece de după
miraculoasa zi de sărbătoare
în care cartea sieşi îşi ajunge
de-am izbutit din mine s-o desprind
şi s-o slobod drept pasăre, colind
şi frunza ce-i menită să mă-ndunge

eu de aceea nu mai merg la vot

golită pe vecii de orologii
şi omenirea-i prăbuşită-n sine,
pe drumuri numai surzii şi ologii
se lăcomesc nemeritat la bine
şi-nşfacă tot, şi încă nu le pasă
de ce va fi în urma lor pustie,
politica prin suflete apasă
cu o neînţeleasă vrăjmăşie

de parcă omul pentru om e lup
ce năvăleşte-n haite primitive
să nu mai am în ce să mă întrup
din calea hăituirii incisive,
să nu mai vreau să ştiu, să fiu ca orbii
înstrăinaţi de păcătosul tot,
să nu mai văd cum năvălesc şi corbii,
eu de aceea nu mai merg la vot

s-o dau ofrandă vremii care-ncepe

o, de-aş putea să mă-nţeleg pe mine,
să mă citesc încet ca pe o carte
şi-apoi să mă îndrept înspre departe
cu flacăra văzduhului în vine
ca să împart lumina cu migală
naturii care încă mă-nsoţeşte,
m-aş împăca lăuntric pământeşte
şi mi-aş ciopli poemele de gală

în taina pietrei care mă respiră
şi-mi netezeşte calea mea de dus
şi de-nchinat la rana lui Iisus
în care veşniciile se-nşiră,
dar nu mi-i dat să mă mai pot pricepe,
să-mi desluşesc conturul în contur,
şi inima-mi într-un final s-o fur
s-o dau ofrandă vremii care-ncepe

optând definitiv pentru nimic

bătrânul zeu, însingurat în sine
şi pe vecii de lume-ndepărtat,
îşi compromite şansele divine
şi-i ca o prăbuşire în păcat,
iar jos, în largul lutului pribeag,
hulpavii preoţi l-au înlocuit,
în timp ce lumea suferă cu drag
sub biciul care crunt i-a împărţit

în luptători dibaci pentru credinţă
şi-n plătitori ai banului de mir,
dar nu mai e niciunul de-o fiinţă
cu zeul folosit aici ca zbir
şi-atât de larg, băltind credulitate,
fiinţele umane se dezic
inconştient de ce-i divinitate
optând definitiv pentru nimic

iar trecătorii lunecă-n apus

o nouă zi în straie de cenuşă
păşeşte peste cântecul ce-l scriu
şi clipele îmi bat discret la uşă
în timpul lor să mă întrup, să fiu
şi să găsesc noi sensuri în întreg,
în împlinirea unui fruct rotund
pe care-l recunosc şi-l înţeleg
şi-n care uneori mă mai ascund

să-mi tăinuesc acolo-ntre seminţe
speranţele pe care le tot tac
înspăimântat de omeneşti putinţe
de-a mă pricepe-n tot ce mă desfac
şi-apoi să mă refacă din silabe
drept un cuvânt ce nu se lasă spus:
atâtea cărţi mor zilnic pe tarabe,
iar trecătorii lunecă-n apus

cobzarul s-a făcut singurătate

cobzarul s-a făcut singurătate,
s-a transformat în sunete şi tace,
deşi îl dor sub rănile ghimpate
făcutele prin vremi şi ce va face,
că-aşa-i destinul bietului cobzar,
să nu-şi dorească vreme de popas,
ci risipindu-şi cântul solitar
să locuiască-n ostenitu-i glas

din care uneori, când plouă, plouă
cu sentimente veşnic retrăite
ca lumea să se-mpartă iar în două
fragmente din abulice ispite
şi-atunci şi tu, ştiindu-te desprinsă
din cânturile-acelea minunate
ai să te muţi în lacrima prelinsă;
cobzarul s-a făcut singurătate

neosteniţi tânjind spre început

e viaţă vie-n rodul ce se strânge,
în podul casei stelele petrec,
iar bucuria rodului îmi frânge
zborul spre sud al clipelor ce trec
căci toamna-i totul, frunza ruginie
încinge fruntea toamnei cu cununi,
iar sufletul cu suflete se ştie
din vremea sacră-a primelor minuni

când dinspre ape năvăleau lăstunii
rostogolind în univers săgeţi,
nepăsători la toate-s numai prunii
din preajma ruinatelor cetăţi
prin care zeii rătăcesc în voie
în căutarea timpului pierdut
de care au doar uneori nevoie
neosteniţi tânjind spre început

eu cu mine, în zadar, un zadar

stau cu mine la masa tăcerii,
vinul cel nou pentru zei e ispită:
i-auziţi cum în zare se-agită
închinându-se iar primăverii?
stau cu mine şi nu vreau să-i aud,
clopotul zilei arar se mai clatină,
păsările duc noi speranţe în sud,
ceru-i o mare uscată, o slatină,

stau cu mine din vreme cu vremuri,
masa tăcerii a-mpietrit în uitare,
ţi-aud sufletul şi mă doare că tremuri,
pasăre, mireasa mea călătoare,
numai tu înţelegi omeneasca-mpietrire,
eu cu mine, ca un grup statuar,
te-aşteptăm cu aceeaşi însetată iubire
eu cu mine, în zadar, un zadar

convins că viaţa n-ai trăit-o-n van

orice copil e-un suflet fără seamăn,
iar dacă-nveţi să-l mlădiezi frumos,
o să-şi găsească sufletul un geamăn
să poţi păşi pe urma lui Hristos
şi să te bucuri, numai să te bucuri
de tot ce este, căci i-i dat să fie,
şi-au să încapă-n tine-acele lucruri
pe care le trăim drept poezie,

apoi ai să te vezi în cel ce creşte
şi poartă cerul luminos pe frunte
şi-ai să exişti şi tu în cel ce este
conturul biruinţei unui munte,
căci e înalt şi bine în urmaşi,
viorile dau gândului alean
să poţi păşi pe ceruri fără paşi
convins că viaţa n-ai trăit-o-n van

poemul ultim să ţi-l bată-n cuie

ca nenăscut, când ai putut alege
în care trup să-ţi pregăteşti sălaşul,
doar muntele din zare, uriaşul,
părea să dea un semn că te-nţelege
şi-ademenind prin tine cu izvoare
ţi-a scris în unde proaspete destinul,
prin vii cânta de bucurie vinul,
natura se-mbăta de sărbătoare

şi câţiva brazi, ca lăutari cu faimă,
au despicat şi cerul cu arcuşul
şi dintr-odată n-a contat urcuşul,
iar ursitoare încă îţi îngaimă
că drumul tău împovărat doar suie
căci te aşteaptă zeii din Olimp
ca dincolo de viaţă şi de timp
poemul ultim să ţi-l bată-n cuie

să-mi fie calea pururi luminată

se însera în lumea cea mai vie
şi doar copiii presărau pe cer
o zgomotoasă sfântă poezie
şi se-mplineau drept vrajă şi mister
încât să pot şi eu s-arunc povara
cioplită-n piatră-a anilor ce-i duc
şi-apoi să-mi fac o aripă din seara
ce seamănă cu-un suflet de haiduc

căci vine noaptea să-şi adoarmă zeii
care şi-au scris poruncile în stele,
iar viile şi-au despletit curmeii
ca să-şi ascundă strugurii în ele,
ca să mă simt atât de fericit
de parcă vârstele mi le-aş trăi deodată
când văd copii schiţând un infinit
să-mi fie calea pururi luminată

calea vie, calea lungă

codrul, frate de departe,
după mult amar de vreme
regăsindu-mă-n poeme
şi-a pus tâmpla pe o carte
pregătit deja s-adoarmă
pe când toamna o să vină
tot cu zboruri ce mă-nchină
drept pândarul fără armă,

dar cu sufletul săgeată
din Săgetător desprinsă
să-mi rămână necuprinsă
vraja care mi se-arată
într-o frunză ce mă-ndungă
şi ca pasărea se duce
undeva, ca să-mi usuce
calea vie, calea lungă

dintotdeauna numai drept credinţă

trăiesc credinţa, părăsind religii,
doar cei urisiţi prin naşteri libertăţii,
căci fricile-s stigmate de efigii
şi întuneric greu singurătăţii,
dar cei născuţi din dragoste trăiesc
şi întregesc credinţa cu iubire
împodobind-o simplu şi firesc
cu-nflăcărarea ce le stă în fire:

unde-i credinţă, popii nu au loc,
iar pescuitu-i veşnic interzis,
scânteile, când se întorc în foc,
sunt visul regăsindu-se drept vis,
căci viaţa omenească-i armonie,
o respirare cosmică-n fiinţă,
de-aceea eu mă ştiu în poezie
dintotdeauna numai drept credinţă

să-mi irosesc sub mască anii mei

în ritualul clipelor ce vin
toţi poartă măşti în chip de sărbătoare,
căci masca face parte din destin
parcă ursită pentru apărare
şi e riscant în voie să te-arăţi
în faţa lumii doar aşa cum eşti,
căci ai trezi sub măşti singurătăţi
şi-ai spulbera iluzii şi poveşti,

deci poartă-ţi masca zilelor şi fii
prin fericirea ta de chip cioplit
un idol înscenat de veşnicii,
de masca nesfârşitului sfârşit:
hai, pune-ţi masca-aceea care râde,
să-ţi pot vorbi prin oameni despre zei,
despre credinţă, în contururi hâde
să-mi irosesc sub mască anii mei

ce rătăceşte încă prin fiinţe

ploua frumos cu nopţi înfiorate,
purtam cununi de picuri şi răcoare,
din depărtare salutau trompeţii,
natura mă ducea la-ncoronare
şi-nfăşurat în mantia de frunze
păşeam pe trepte spre iniţiere
ştiind că mă aşteaptă o mireasă
încă sperată ca o înviere:

în faţa ei, când o să-mi plec genunchii
ca să-mi ofere sceptrul şi puterea,
natura va zvâcni de aclamaţii
cerându-mi să-i ofer doar mângâierea
de a iubi şi ploile frumoase
ce logodesc mirabile seminţe
căci universu-i nunta din altare
ce rătăceşte încă prin fiinţe

precum un cânt prelins din căpriori

să nu te-nfăşuri încă în tristeţe
fiindcă mai ai nişte poveri de dus,
iar soarele-ţi surâde în apus
ca o dezlănţuită tinereţe,
îţi va lipsi de-a lungu-ntregii nopţi
cât viaţa însăşi nu se mai trăieşte,
dar desluşeşti în taină omeneşte
tăcerile pe care le adopţi,

iar cântecul va fi numai tăcere
din neştiutul vieţilor desprins,
prin somnul meu dat tainelor a nins
încât e loc destul pentru-nviere,
dar tu să vrei să te trezeşti în zori
şi să îmbraci doar gânduri negândite
şi să păşeşti din taină pe clipite
precum un cânt prelins din căpriori

pe când copacul liniştit se frânge

prin fructe depărtările se-nchină
aproapelui ce-l simţi mereu aproape,
ţi-am pregătit un aşternut sub pleoape
pentru ninsori ce au de gând să vină
şi m-am mutat în fructe ca-ntr-o casă
fără obloane grele la fereşti
şi multă vreme ţi-oi şopti poveşti
ca să nu simţi clipita ce apasă

din fiecare stea despovărată
de cel mai pur şi omenesc alean
care transformă-n clipă un alt an
ca să rămână cerul fără pată
şi tu să-ţi porţi amiezile prin sânge
în veacu-n care cântecele tac,
iar fructele în fructe se prefac
pe când copacul liniştit se frânge

ademeniţi de taină şi mister

în taina lor păşesc cei înţelepţi
şi sfătuiesc până-n târziu de vreme
când alte stele vor veni să-i cheme
pe calea ce-ai ales-o să te-ndrepţi,
deşi tu ştii că nu există cale,
ci doar închipuirea pătimaşă,
un fel de-ademenire uriaşă
ce-asupra lumii încă se prăvale

precum o beznă ce-nfăşoară orbii
cu o orbire-a minţii mai adâncă
ca să adormi ca un străbun pe stâncă
şi să te mute în înalturi corbii,
iar toţi ai tăi te-or regăsi în cer
şi-au să-ţi aducă veşnic închinare
fără speranţă de eliberare
ademeniţi de taină şi mister

un adevăr uitat pe undeva

ai aţipit înfăşurat în vise
pe malul sfânt al mărilor cereşti,
iar orologiul spumegă poveşti
în spaţiile încă interzise
prin care trec adesea zei cărunţi
parcă fugind şi ei de întrebări
cu urmele rămase-n patru zări
bătute-n cuie tot pe-atâţia munţi,

dar nu îţi pasă, tu visezi frumos
iubiri pierdute care-ţi bat la uşă,
dar orologiul poartă o cătuşă
şi te fixează-n viaţă nemilos,
norocul tău că încă poţi visa,
că poţi trăi trăiri ce nu-s trăite
ca să le-aduni în tine drept ispite,
un adevăr uitat pe undeva

din brazda lui doar stelele perechi

în vara asta de-nceput de lume
am retrăit milenii şi meleaguri
şi-n zorii zilei aşteptam la praguri
pândind tăcut numai un semn anume
şi-mi tot părea că-l văd rostogolind
izvorul vieţii undeva prin spaţii
unde se-adună uneori bărbaţii
din necuprinsul unui vechi colind

şi aş fi vrut să fiu chemat la nuntă,
să-ncing o horă sacră cu străbunii,
în vara asta, risipind cărbunii
din ochiul unui bard care se-ncruntă
şi rupe-n două cântecul străvechi
pe care nimeni nu-l mai înţelege,
pe când ţăranul încă mai culege
din brazda lui doar stelele perechi

abia mi-am încropit o închinare

ploua cu-atâtea stele căzătoare
încât se auzeau cântând poeţii,
iar cerurile veşnic iertătoare
îşi asmuţeau asupra lor ereţii
şi-au răsunat apoi nişte litanii
cerând căderi profunde-n umilinţă,
în depărtare se vedeau ţăranii
arând ogorul sacru cu credinţă

şi-abia apoi, când rodul se urzise,
a fost tăcerea parcă mai sonoră,
iar stelele s-au pogorât în vise
ca să se prindă toate într-o horă
şi au simţit şi oamenii prin case
o neasemuită împăcare,
iar eu, din perseidele rămase,
abia mi-am încropit o închinare

iar dealul meu se-nvăluie în scapăt

îi scriu copilului care am fost odată
în fiecare dimineaţă câte-un rând
căci nopţile, trăindu-l gând cu gând,
mi-i sufletul adesea tras pe roată
şi ni se-ntâmplă să tot stăm la sfat,
el pe un deal, iar eu pe celălalt,
şi-atunci se prăbuşeşte în înalt
cuvântul care-n timp ne-a-ndepărtat,

dar nu-i o-nstrăinare între noi,
căci nimeni nu s-a rătăcit pe drum
chiar dacă-au ars aripile de fum
în vremuri de restrişte şi nevoi,
ci am răzbit spre mult visatul capăt
al trecerii umane-n viitor
şi-am început în taină să cobor.
iar dealul meu se-nvăluie în scapăt

mult mai presus de dacă şi de parcă

înconjurat de dragoste măiastră
din viaţa asta n-aş schimba nimic,
ci doar aş mai deschide o fereastră
spre universul care dă în spic
să pot urca drept pasăre în zbor
spre cuibul cel de taină de departe,
deşi de-atâta vreme te ador,
măiastră lume-a vieţii fără moarte:

din pragul casei încă văd poteci
şi-aud drumeţii cum păşesc spre vise,
iar stelele sunt umede şi reci
în depărtări de-a pururi interzise,
dar sunt drumeţi la fel de fericiţi
ce sufletul cu dragoste-mi încarcă:
vai, oameni, vai, cât mi-aş dori să fiţi
mult mai presus de dacă şi de parcă!

deja e răsăritul, deja e scăpătat

n-am să arunc cu pietre în omul ce gândeşte
chiar dacă adevărul acela-i doar în el
şi mi-i străină calea pe care-o desluşeşte
sau nu o pot cuprinde cu sufletu-mi rebel
căci viaţa-i aparţine, deasupra-i altă stea
cu rune migălite încearcă s-o supună,
iar timpul este fulgul de negură şi nea
ce-n larga lui cădere ne duce împreună,

dar răzleţit din clipă din clipă mă desprind
şi poposesc în spaţii în care se aude
cum gândul născoceşte în cosmicul colind
o horă fără seamăn a stelelor zălude
şi mă arunc în horă cu calmă disperare
să prind conturul straniu pe care l-am visat:
cel ce gândeşte singur deja-i îndepărtare,
deja e răsăritul, deja e scăpătat

pe care s-o priceapă doar drumeţii

mă voi întoarce să spuzesc copacii
cu verde crud şi flori fără prihană
acolo unde cerul e icoană
şi pironesc poeţii numai macii,
abia atunci mă va străbate dorul
ca să-mi aştearnă dimineţi la uşă,
iar eu cu steaua nopţii din cenuşă
am să mă-ntrup şi am să trag zăvorul

să pot păşi în altă libertate
de care sufletul mi-i tot mereu flămând
şi voi păşi ca boarea până când
o să ajung acolo, la Cetate,
să pun încă o dată cântăreţii
să freamăte milenii larg pe strune
şi poate că voi spune-o rugăciune
pe care s-o priceapă doar drumeţii

că viaţa-nseamnă, totuşi, un miracol

miracolul deplin e însăşi viaţa,
iar stelele arată noi porunci
de câte ori sărută dimineaţa
ce pe un zâmbet ce-nfloreşte-n prunci
şi-apoi îmbracă zările în rouă
să-i fie omenirii veşnic leac,
o s-o culeg cu palmele-amândouă
ca-ntr-un copil ce-am fost să mă prefac,

să-not în muri şi să aleg cu gura
doar fructele cu gust de stele coapte,
să simt că mă renaşte iar natura
şi-apoi să sorb din căile de lapte
care-mi veghează paşii şi mă-ndrumă
slujindu-mi de o viaţă drept oracol
ca să-nţeleg şi-n liniştea postumă
că viaţa-nseamnă, totuşi, un miracol

în zorii zilei mi s-a risipit

din vremea vremii-n curmezişul verii
respiră doar un corn de vânătoare
la vremea de amar a-mperecherii
unui noian de stele căzătoare
şi, totuşi, steaua mea rămâne sus
purtând cununa ce i-a fost ursită
şi mie-mi pare chipul lui Iisus,
iar sângele prin vine se agită

de parcă ar avea de dus povară
amarul înălţărilor pe cruce,
când steaua lui aşteaptă într-o doară
de parcă nu ar şti unde s-apuce
şi-aud cum cornul risipeşte jale
de la-nceput şi până la sfârşit,
iar steaua mea, ce-a poposit pe cale,
în zorii zilei mi s-a risipit

poemele cântate-n cântători

nici nu mai ştiu dacă-ţi aduci aminte
cum te făcusem înger de-nchinare,
eram drumeţ, pornit în căutare,
dar ignorând eventuale ţinte
căci fascinat de căile din faţă
duceam povara şirului de paşi,
iar ţie nu-ţi păsase că mă laşi
în grija întâmplărilor din viaţă

cum nu îţi pasă nici acum, când trec
în nopţi de jar prin căile lactee
ca să vânez o ultimă idee
din toate cele câte se petrec
şi nici că ostenit abia în zori
adorm cu zeii vechi într-o pădure
din care dimineaţa o să-mi fure
poemele cântate-n cântători

cu una-mi scriu poemele de fum

din satul fără veste-nstrăinat
am luat cu mine doar o rădăcină
şi toată vremea ce avea să vină
şi-am pribegit, şi-am căutat un sfat
de câte ori a fost să fac popas
şi-am ascultat drumeţii la fântână,
n-aveam poveri şi nu duceam în mână
spre umbra umbrei, unde am rămas,

decât un suflet molcom ca o boare
care vesteşte lumii dimineţi,
pe când trăiam de-odată şase vieţi,
ba şi o alta, prinsă-n cingătoare,
şi tot aşa, mărşăluind pe drum,
nici nu mai ştiu pe câte le-am trăit,
dar se-nserează, sus, în asfinţit,
cu una-mi scriu poemele de fum

şi taina dinspre sine se alege

de-atât albastru înfrunzesc izvoare
şi scriu în munţi poeme neştiute,
iar sufletul îmbracă-n sărbătoare
pădurile şi tainice, şi mute
prin care trec atâţia zei uitaţi
ca să adoarmă într-un ceas de pace
şi-atunci copacii se transformă-n fraţi,
iar Luna în mireasă se preface

ca să închidă pleoapele trudite
trăgând zăvorul liniştii depline
şi simt cum bucuriile trezite
s-au prins în horă largă şi în mine,
cel care cântă-n taină taina lui,
fără să-i pese cine-o înţelege,
prin univers păşesc nişte statui
şi taina dinspre sine se alege

ca-n viaţa care este, deşi nu e

şi-am scris pe uşi cu litere stinghere
şi-am tras zăvorul verbelor pe cer,
iar lumea scufundată în tăcere
mă îndemna în taină să mai sper,
dar care taină, când credulitatea
ca bezna nopţii zace peste tot
şi are gust amar eternitatea
încât din cupa vremii să nu pot

sorbi un strop şi să tânjesc un altul
când port în mine ancestrala sete
pe care-o domoleşte doar înaltul
din suferinţi, abţineri şi regrete,
căci nu e loc de drag în veşnicie,
iar cei ce cântă sunt bătuţi în cuie,
deci mă întorc în tine, poezie,
ca-n viaţa care este, deşi nu e

din tot ce sunt un cântec nou se rupe

un fir de iarbă a fost rupt aseară,
dar azi va creşte şi mai viguros
şi va-ntregi ca strună o vioară
în universul pururea frumos
şi-am să-l ascult în creştere deplină,
şi-am să-l ating cu sufletul arcuş
păşind prin ziua ce va fi să vină
cum nu pricepe-n sinea lui şi nu-şi

deplânge soarta ruperii în două
şi-a întregirii-n ceea ce va fi,
doar bandajându-şi trecerea cu rouă
şi cu lumină dintr-o altă zi,
şi-asemenea lui mă regăsesc în toate
şi pun cuvântul sacru să mă-ntrupe
când adormind cu tâmplele pe coate
din tot ce sunt un cântec nou se rupe

e-ndreptăţit în viaţă să mai spere

mă-ntorc în noapte ca-n dumnezeire
(acolo nu-i nimic de desluşit),
să-mi fie zorii zilei ispăşire,
căci ziua mă va face fericit
prin dreptul meu deplin la libertate,
fără altare care să mi-o fure:
mi-i sufletul şi ziuă, şi cetate,
izvorul proaspăt, proaspătă pădure,

şi când mă văd prin tot ce e lumină
sau poate doar fărâma unui scapăr,
poemele mi-s suflet ce se-nchină
căci sunt ursit cu verbe să mă apăr,
să ştiu cuvântul care şi zideşte
şi să-l aştept în uşa casei mele,
căci e ştiut: acel ce găzduieşte
e-ndreptăţit în viaţă să mai spere

când cerul larg îşi scapără amnarii

iar cupa asta ţine-o pentru tine
căci sufletul mi-a fost ursit drept cupă
să pot sorbi din zările senine
printr-un noian cu cântece de după,
ce-i de durut deja am dus povară,
ce-a fost de ars s-a împlinit cenuşă
din care să mă-ntorc a doua oară
şi să îţi bat cu verbe noi în uşă:

nimic nu se sfârşeşte, totul curge,
iar cupa se tot umple şi se-nchină
când mirele prin depărtări parcurge
o cale-a lui de cânt şi de lumină,
urmează-l, deci, şi cântă, şi petrece,
şi intră în cadenţă cu cobzarii
să nu te treci cu timpul care trece
când cerul larg îşi scapără amnarii

condeiul bea din cupa cu viori

apocalipsa care-ncepe mâine
se va sfârşi sub paşii de copil
şi-n troscotul din uliţi va rămâne
drept dimineaţă cerului tiptil,
dar am de scris poemul şi nu-mi pasă
că nu-l aştern în palma nimănui,
un univers al filelor pe masă
în palma dreaptă mi-a bătut un cui

şi-atunci întind supus şi mâna stângă,
dar paginile n-au şi-al doilea cui
deci pun doar verbe proaspete să plângă,
dar cântecul din urmă totuşi nu-i
decât un val de limpede tăcere
ce se prelinge uriaş în zori:
departe, prea departe, în unghere
condeiul bea din cupa cu viori

un om, o fiară, o vrabie…

în fiecare zi iau fructul cu mine
ca să muşc dintr-o taină astrală:
niciodată nu vei înţelege adevăruri depline!,
mi-a şoptit cu o voce cumva ireală
rădăcina copacului, statornicită în munte
ca să despletească necuprinse izvoare,
dar port doar cununa bucuriei pe frunte
zilnic împletită de sfântul meu Soare

şi păşesc înspre noapte ca-ntr-o peşteră vie,
iniţierea în vise deapănă întâmplările vieţii,
mi se întâmplă uneori să vorbesc în pustie,
să-mi risipesc cuvintele sub talpa dimineţii,
dar nu-i bai, cineva va tresare aflându-le
şi le va culege cu o mistică evlavie,
cineva o să muşte din fructul tău, gândule,
un om, o fiară, o vrabie…

mai necuprins decât un necuprins

să-ţi pui năframa verilor toride,
să nu-ţi mai fie niciodată frig
căci totu-n lumea asta se divide
dincolo de frumosul ce-l tot strig
deşi-l aud cum freamătă prin mine
şi cum îmi împle sufletul cu dor
de câte ori păşesc pe căi senine
supus unui destin de călător,

iar când mi-i sete sorb cu disperare
din căile lactee trei fântâni
până mă simt un munte-n depărtare
care mai poartă Soarele în mâini,
deci poţi să vii şi să te-aşezi pe locul
din care adineauri m-am desprins
să vezi că-n iarbă ţi-am lăsat norocul
mai necuprins decât un necuprins

iar rănile cu mine le astup

la masa Soarelui din munţii de aramă
ne-am aşezat pe scaune de piatră,
iar buciumul e glas ceresc şi cheamă
aleanul depărtărilor pe vatră,
ne-adăpostim de vremuri lângă foc,
purtăm izvoare limpezi ca-ncălţări,
ne prindem cu strămoşii într-un joc
ca să păşim frumos în alinări,

iar Luna ne răsare ca mireasă
şi bem din cupe rouă şi nectar
toţi cei ce stăm cu Soarele la masă
şi răscolim prin cântece de jar
stârniţi de taină, dornici de lumină
ca nişte zei ce se întorc în trup:
mi-i viaţa minunată şi senină,
iar rănile cu mine le astup

să poţi afla acolo cine eşti

problema-ncepe prin a desluşi
şi după-aceea prin a înţelege
clipitele pe care vei păşi
pe calea vieţii care te alege,
da-ntotdeauna să-ţi găseşti răgaz
pentru popasuri sacre la fântâni,
să poţi sorbi cu patimă din azi,
nimic din bucurii să nu amâni

căci tu exişti în spaţiul tău etern,
cu naştere, cu viaţă şi cu moarte,
deja percepi cum stelele te cern
în cerul care-ncepe mai departe,
cum ierbile supuse îţi aşteaptă
aceiaşi paşi înfriguraţi de veşti,
iar timpul tău spre timpul lui se-ndreaptă
să poţi afla acolo cine eşti

şi cum îmi scriu poemul în zadar

aici cândva au poposit ai mei,
zăvorul apei fu zvârlit pe cale,
iar tainele, legate-ntr-un curmei
de stele umezi, s-au pierdut în jale,
altarul nostru – un mormânt străvechi
cu piatra învelită-n ierburi clare –
încă mai ţine stele la privechi
şi stă de veghe căii solitare,

aici, din roua zilei întrupat,
mi-am slobozit făgaşul înspre viaţă,
iar piatra de altar ce m-a vegheat
în orizonturi limpezi se răsfaţă
şi doar nostalgic amintiri se strâng
ca să devină-ntr-un cândva altar:
chiar n-ai băgat de seamă cum mă stâng
şi cum îmi scriu poemul în zadar?

ce şi-a urmat ursita lui şi cântă

pe-acolo au păşit alte altare,
încă se văd la închinări străbunii,
iar stelele ce se preling pe zare
în spuza lor le-acoperă cărbunii
cu jar mocnit, cu focul încă viu
vegheat de munţii veşniciei noastre,
dar din păcate sufletul nu ştiu
să-l înfăşor în depărtări sihastre

să duc povara-n veşnicul suiş
şi s-o depun aşa cum se cuvine
în căile lactee curmeziş
pe drumul care lunecă spre mine,
cel care-şi cată spiritul secret
desprins cândva şi dintr-o rană sfântă,
deşi lăuntric sunt doar un poet
ce şi-a urmat ursita lui şi cântă

copacii cum se-nchină sub securi

dansam cu lupii, Soarele prelins
mai clocotea într-un amurg cu vise
şi n-am băgat de seamă când s-au stins
deasupra lumii zilele ucise
şi când pândarii clătinau prin vii
pe fascinantul corn de vânătoare
efigiile cosmice târzii
care-au fost rupt clipitele din Soare,

vedeam doar cruci prin trupuri devorând
cu stricăciuni şi treceri impulsive,
vedeam cu ochii minţii până când
din verbe s-au desprins nişte motive
ca să dansez cu lupii, să nu-mi pese
de hăulitul sacru prin păduri
şi-am tot văzut, în rânduri tot mai dese,
copacii cum se-nchină sub securi

crucificat de verbe peste rime

să nu-mi mai cânţi, cobzare, pe clipită
eu călăresc spre alte depărtări,
iar cobza ta e tot mai ostenită
şi strunele s-au rupt şi curg pe zări
ducând cu ele frunză de pe apă
tot ce-am visat pe când eram copil,
deci cui să-i pese că ascund sub pleoapă
icoana unui spaţiu infantil

în care am răzbit ca păpădia
şi am şi prins acolo rădăcini?:
să nu-mi mai cânţi, cobzare, poezia
trezeşte-n noapte apa din fântâni,
fântânile care-au rămas departe
de când s-au rupt din mine cu cruzime
să-mi fac sălaş în pagină de carte
crucificat de verbe peste rime

căci tot ce este este viitor

o catedrală fără de sfârşit
în care sufletul abia-abia încape,
iar orizontu-i tot mai zăbrelit
de nostalgia ce o porţi sub pleoape
şi-ai vrea să spargi tot ceea ce te strânge
ca să te caţări sus, pe-acoperiş,
căci libertatea-ţi răscoleşte-n sânge
şi-auncă-n ceruri stele pe furiş,

un univers mai larg ţi se cuvine,
dar n-ai curajul viu să-l cucereşti,
deşi pricepi că-n resemnări destine
înseamnă prăbuşire în poveşti,
deşi-nţelegi că tainice aripe
te locuiesc şi-s gata pentru zbor
tânjind după desprinderea din clipe
căci tot ce este este viitor

să sorbi din cupă ultima povară?

îmi port argintul vârstei de sihastru
prin lumea-n care nu există timp
şi tot spoiesc cu nesfârşit albastru
doar pietrele desprinse din Olimp,
pe celelalte le-am lăsat în beznă,
acolo unde le-a creat destinul,
şi-mi urcă ierburi lacome pe gleznă,
şi-s ostenit în cupa mea ca vinul

din care sorb ca să nu uit amarul
mereu întinsei cupe cu cucută,
dar mă desprind de oameni ca stejarul
pe care-l părăsi pădurea mută:
mulţi cred că-i trai adânc doar în păduri
când poposesc sub umbra solitară:
e vinul vechi, dar eşti ursit să-nduri,
să sorbi din cupă ultima povară?

că omenia are viitor

am parte de-un polog cu vreme bună
pe brazdele cu fân abia cosit
şi-aud izvoare care-au prins să-mi spună
că-n univers e vreme de peţit
şi mă aştern pe cale ca o brazdă
ca să-i stropesc pe mirii ce-au să vină,
fântâna de la drum, ca orice gazdă,
deja sosirii mirilor se-nchină:

e vara mea, tresare bobu-n spice
şi-asudă fructe-n crengi neţărmurite,
iar eu le sunt de-atâta timp complice
prin clipele doar cu nesaţ trăite
încât mă-nchin şi mirilor din cer
şi pietrelor prelinse sub izvor
de câte ori cu disperare sper
că omenia are viitor

şi în tăcerea-i sacră ne cuprinse

dintotdeauna, cât am fost copac
şi-mi înfloreau în crengi aceleaşi stele,
tăcerea tainei am tot vrut s-o tac
şi-am ferecat-o-n cântecele mele,
ferindu-mă de fameni şi de proşti
care-mi muşcau din stele într-o doară
şi m-au durut cumplit acele oşti
ce sub tăceri şi cerul îl doboară,

şi-am vrut să strig în largul vegetal
cu frunzele desprinse spre aiurea,
dar trunchiul meu s-a prăbuşit caval
să înfioare-n depărtări pădurea
şi-ncet, încet cântară toţi copacii
cu stelele din creanga lor aprinse,
iar taina fu aidoma cu macii
şi în tăcerea-i sacră ne cuprinse

să curgă zorii, să sorbim din zori

şi-am fost cules cu urmele din iarbă
şi-un strop de rouă, ca să-mi fie leac
când lumea largă va fi prins să fiarbă
pe spuza grea a ultimului veac
şi-abia acum, când am sorbit din rouă,
mi-au tânguit în adâncimi cuvinte
şi au deschis acolo rană nouă
cătând cadenţa şi-ncepând să cânte

şi-a fost târziu, şi-a fost devreme-n mine,
cântau străbuni şi-i auzeam firesc,
dar cântecele-au prin să se dezbine
şi ne desprind din ce e omenesc
şi-n jur, departe, se aud fiare
brăzdând cu stele noi prin vânători
prelung sunând în corn de vânătoare
să curgă zorii, să sorbim din zori

hei, legea-i lege, leru-i numai ler!

a doua zi, când am rămas cu tine
și viața ta a fost să ne ajungă,
s-a fost deschis un templu larg în mine
și-ai protestat că-i calea mult prea lungă,
apoi târziu ai acceptat refugii
până am prins în templu să rămân,
se cățărau pe ziduri amplu rugii
și mă simțisem singur, dar stăpân

pe lumea mea adăpostită-n verbe
de-acel alean din care m-aș desprinde,
dar sunt puteri vrăjmași și acerbe
și un șuvoi de stele mă cuprinde
și mă fixează iar în neclintire
ca să mă piardă-n nesfârșitul Cer,
iar viața ta să-mi pară amintire,
hei, legea-i lege, leru-i numai ler!

când zilele spre tine le petrec

sunt alte vârste irosind tăciunii,
deși intens ar vrea să lumineze,
s-or resemna sub aura minciunii
continuând lăuntric să viseze
chiar dacă visul interzis rămâne
de la-nceputuri până la sfârșit:
un sat uitat și-o felie de pâine,
acestea-s răni ce totuși m-au rănit,

dar nu contează, zile dau în clocot
și răspândesc în preajmă exaltări,
și caii trec cu nemilosul tropot
mișcând din axa sacră depărtări:
sunt caii mei, orgoliul meu de-o viață,
chiar nu vă vezi în șeaua lor cum trec
și mă întorc mereu și-s dimineață
când zilele spre tine le petrec?

ci sorb întreaga cupă cu vin și poezie

chiar de s-ar frânge cobza, în sânge mi-i întreagă
și degete de taină îi freamătă pe strune,
destinului prin lege nu-i este dat să-aleagă,
de-aceea cu migală doar cântul mă supune,
cu aripa-i de ceară va trebui să zbor,
căci deslușită-i calea de vânt și de cenușă,
precum colindătorul, și eu colindător,
de-atât amar de vreme tot cânt din ușă-n ușă

deși în lumea largă puțini mai au auz
și se zăresc poeții cântând întru pustie,
deci nu-mi refuz destinul și nici nu mă refuz,
ci sorb întreaga cupă cu vin și poezie

de parcă aș fi cupa necontenit râvnită

și totuși, se trăiește în mari însingurări,
chiar literele-n carte sunt semne rătăcite,
iar picurii luminii desprind îndepărtări
din miezul vâlvătăii până atunci trăite,
poate există-un geamăn, dar asta nu-ți ajută
căci gemenii înseamnă tot alte deslușiri,
a fost numai o cupă cu vin și cu cucută
pe care a sorbit-o doar unul dintre miri,

ceilalți, mereu în viață, captivi ai zilei care
rostogolește albul în negru și atât,
deși trăiesc în tihnă o sacră sărbătoare,
tânjesc după cucută atât de des încât
mai slabi doar cu o clipă în clipa care vine
și tot așa clipită ce cade în clipită
își fac de-o veșnicie sălașul lor în mine
de parcă aș fi cupa necontenit râvnită

s-a sufocat cu clipa în inutile veghi

de-o vreme-n mare taină au dispărut izvoare,
nu le mai vede nimeni pășind tiptil prin sat,
și mi-i atâta sete de sfânta lor răcoare
de parcă-aș tot alege căderea în păcat,
la capătul luminii stau lumânări de veghe
doar izvorându-și seul din care-au fost făcute
și văd cum trec copacii cu ramurile-n zeghe
spre începuturi sacre în veci neîncepute

și parcă m-aș întoarce, să le trăiesc pe toate,
să răscolesc prin jarul pe care-l duc pe drum,
icoanele rămase prin tăinuite sate
se-nalță peste case în caiere de fum
și-n bucium m-aș preface, ca să vă dau de știre
că însuși timpul moare și-asistă la priveghi,
că ultima scânteie din ce a fost iubire
s-a sufocat cu clipa în inutile veghi

și-n cele de pe urmă ca oameni au murit

sunt doar poet, mi-s verbele arvună
și zornăie pe masă ca niște bani mărunți,
în timpul vieții noastre luat-am împreună
lumina din altarul săpat în Cer de munți,
și tot veneau țăranii să schimbe câte-o pâine
pe câteva silabe în candelă de pus:
du aurul din Soare și-n casa mea, stăpâne!,
de-a lungul drum țăranii cu patimă mi-au spus

căci sfinții dispărură și au rămas poeții
cu moaștele albite de cântul ce s-a rupt,
metafore-n derivă ademenesc orbeții
înspre izvorul sacru ce-a curs pe dedesupt,
și iartă-ne destinul nepricopsit de fameni
prin veacul ce-n cenușă cândva s-a risipit,
și am tăcut poeții ce-au eșuat în oameni
și-n cele de pe urmă ca oameni au murit

Cuprins

Fodor David (tobe)
Adam Andras (chitară solo, voce)

Andi Drăguşanul (compoziţii, versuri, voce)
Vlăduţ Ignătescu (chitară solo, voce)
Alex Tipa (chitară bas)